

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **M. D.**, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem Nám. Svobody 4, Brno, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 10. 2005, č. j. 31 Ca 81/2005 - 22,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. října 2005 č. j. 31 Ca 81/2005 – 22 **se zrušuje** a věc se mu **vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále „krajský soud“), jenž zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2002, č. j. 7070/01/FŘ/140 (zamítavé rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru na daň z převodu nemovitostí) a rozhodnutí Finančního úřadu Brno II (dále „finanční úřad“) ze dne 11. 6. 2001, č. j. 91021/01/289960/5414 (platební výměr na daň z převodu nemovitostí).

I.

Žalobou podanou u krajského soudu dne 5. 8. 2002 se domáhal žalobce přezkoumání citovaných rozhodnutí žalovaného a finančního úřadu, kterými byla žalobci vyměřena daň z převodu nemovitostí na základě vkladu nemovitostí do obchodní společnosti. O žalobě rozhodl krajský soud již dříve (dne 24. 5. 2004 pod č. j. 29 Ca 24/2002 - 41) tak, že vyslovil nicotnost citovaných rozhodnutí z důvodu chybějícího konkrétního hmotněprávního ustanovení v textu platebního výměru. Proti tomu podal kasační stížnost žalovaný a Nejvyšší

správní soud rozsudkem dne 22. 6. 2005 č. j. 7 Afs 152/2004 - 66 rozsudek krajského soudu ze dne 24. 5. 2004, č. j. 29 Ca 247/2002 - 41 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V odůvodnění svého rozsudku ze dne 22. 6. 2005 Nejvyšší správní soud vycházel z ustanovení § 32 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále „daňový řád“ nebo „d. ř.“), a uvedl, že při jeho interpretaci je nutno vycházet z právního názoru Ústavního soudu obsaženého v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 8/98, uveřejněného též ve Sbírce zákonů pod č. 300/1998 Sb., jímž Ústavní soud zamítnul návrh na zrušení citovaného ustanovení. Ústavní soud judikoval, že smyslem tohoto ustanovení je umožnit vydání osvědčení o neplatnosti takových rozhodnutí, která postrádají některou ze zákonem stanovených podstatných (základních) náležitostí, takže je nelze za rozhodnutí vůbec považovat.

Dále vycházel Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku z konstantní judikatury obecných soudů, přičemž odkázal na jednotlivá rozhodnutí a ocitoval právní názor o nulitním právním aktu, který neexistuje a nevyvolává právní účinky. Podtrhnul i odkaz na doktrínu správního práva, včetně příslušných odkazů. Zjistil, že podle názoru vysloveném ve zrušujícím rozsudku krajského soudu ze dne 24. 5. 2004 rozhodnutí finančního úřadu postrádá uvedení konkrétního hmotněprávního předpisu, podle kterého bylo rozhodováno. Z toho krajský soud vyvodil jeho nicotnost, jakož i nicotnost rozhodnutí o odvolání proti tomuto platebnímu výměru.

Nejvyšší správní soud po prověření správního spisu prohlásil, že předmětný platební výměr obsahuje základní náležitosti tak, jak je vyžaduje zákon a rozhodl, že krajský soud pochybil, když z absence konkrétního ustanovení hmotného práva v platebním výměru dovodil jeho nicotnost.

Na závěr Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 6. 2005 uzavřel, že předmětná správní rozhodnutí nejsou nicotná, rozsudek krajského soudu zrušil a zavázal jej svým právním názorem týkajícím se vad rozhodnutí a k tomu, aby se podanou žalobou zabýval věcně.

II.

Krajský soud právní názor, jímž byl zrušovacím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2005 v souladu s ustanovením § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán, nerespektoval a dne 17. 10. 2005 napadeným rozsudkem rozhodnul po přezkoumání zákonnosti předmětných správních rozhodnutí tak, že tato rozhodnutí zrušuje a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Své rozhodnutí krajský soud odůvodnil tím, že předmětný platební výměr je nepřezkoumatelný a proto nezákonný. Důvodem je podle něj neuvedení konkrétního hmotněprávního ustanovení, což je vada rozhodnutí. Konstatuje, že v daném případě lze oprávněně trvat na uvedení konkrétního ustanovení hmotněprávního předpisu, aby výrok mohl být považován za „konkrétní, jednoznačný a srozumitelný“.

Proč právě k takovému závěru v daném případě dospěl, tedy jaké jsou specifické okolnosti a podmínky posuzované věci, konkrétněji nevyslovuje. Pouze se obecně odkazuje na zásady právní jistoty a srozumitelnosti rozhodnutí pro daného adresáta, aniž by blíže vymezil, v čem jmenovitě pro něj vidí nesrozumitelnost. Přiznává současně, že zákon uvedení takové náležitosti v rozhodnutí neukládá.

III.

Ve zrušovacím rozsudku Nejvyšší správní soud vyjmenoval, které odkazy na právní předpisy předmětný platební výměr obsahuje. Uvedl, že pro naplnění požadavků jasnosti, srozumitelnosti a přezkoumatelnosti je třeba „zpravidla“ uvést konkrétní ustanovení právního předpisu. Předmětný platební výměr uváděl číselným i slovním popisem jak hmotněprávní, tak procesněprávní předpis a z něj pak citoval konkrétní ustanovení pro vyměřené zvýšení daně (§ 68), úhradu daně (§ 59 odst. 3), lhůtu pro zaplacení daně (§ 18 z. č. 357/1992 Sb.), ustanovení o penále (§ 63 odst. 2) a o odvolání (§ 48). Již ze samotného jeho názvu „Platební výměr na daň z převodu nemovitostí“ je patrné, o jaký platební výměr a jakou daň se jedná. V rozsudku bylo uvedeno i to, že platební výměr byl vydán na základě rozhodnutí katastrálního úřadu, což vyplývá ze správního spisu a i z odvolání žalobce je zřejmé, že pro něj předmětné rozhodnutí nebylo nikterak překvapivé. Nejvyšší správní soud tedy v textu svého zrušovacího rozsudku vymezil důvody, pro které nepovažuje předmětné rozhodnutí za vadné.

Krajský soud odkázal na právní názor Nejvyššího správního soudu, potvrdil, že je jím vázán, avšak ve skutečnosti jej nenásledoval a vyložil a použil jej jinak, než jak byl projeven. Pominul závěry Nejvyššího správního soudu o tom, že předmětné rozhodnutí finančního úřadu nemohlo být pro žalobce překvapivé, což vyplývá jak z obsahu rozhodnutí, tak z celého řízení vedeného ve věci. V odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že ze spisu vyplývá, že platební výměr byl vydán na základě rozhodnutí Katastrálního úřadu Brno - město č. j. 911 V5-3036/94 ze dne 27. 9. 1994. Rovněž v odvolání stěžovatel velmi podrobně popisuje skutkový a právní stav, se kterým polemizuje, z čehož plyne, že byl dobře srozuměn, o co se v dané věci jedná.

IV.

V kasační stížnosti žalovaný (dále „stěžovatel“) namítal, že napadený rozsudek krajského soudu spočívá v nesprávném posouzení věci a v nedostacích důvodů rozhodnutí. Naprosto odmítl argumentaci krajského soudu jako rozporuplnou a neopodstatněnou s tím, že odkázal na námitky žalobce uvedené v odvolání, ze kterých je zcela jasné, že rozhodnutí bylo pro žalobce plně srozumitelné. Odkázal na stejný závěr Nejvyššího správního soudu ve zrušovacím rozsudku ze dne 22. 6. 2005 a to, že a jak dospěl k rozhodnutí, že předmětné daňové rozhodnutí po formální i materiální stránce ob stojí a postup krajského soudu označil za neudržetelný. Zvýraznil názor Nejvyššího správního soudu o tom, že předmětné rozhodnutí není stíženo vadou, která by dosahovala takové intenzity, aby mohla způsobit jeho nezákonnost. Podotknul, že charakter vyměrovacího řízení neumožňuje vypsát do výsledného rozhodnutí veškerá ustanovení dotčených zákonů.

K podané kasační stížnosti se vyjádřil žalobce a uvedl, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem krajského soudu, namítá neuvedení konkrétního hmotněprávního ustanovení a rovněž skutečnost, že kasační stížnost je podána osobou, která nemá právnické vzdělání.

V.

V souzené věci Nejvyšší správní soud opětovně zdůrazňuje, že předmětný platební výměr obsahuje zákonem stanovené náležitosti i uvedení procesně právního a hmotně právního předpisu. Odkazuje na zákony č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani

z převodu nemovitostí - tedy hmotněprávní předpis - a na zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků – tedy procesněprávní předpis, a to v souladu s ustanovením § 32 zákona daňového řádu. Ze zákona nevyplývá povinnost správce daně uvádět ve svém rozhodnutí každé jednotlivé dotčené ustanovení právního předpisu (ať už hmotněprávního anebo procesněprávního). To Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 22. 6. 2005 uvedl a tento názor je zcela v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, z nichž je citováno v následujícím textu.

Dne 22. července 2005 rozhodl Nejvyšší správní soud v rozšířeném senátu ve věci sp. zn. 6 A 76/2001, kde se k pojmům „*nicotnost, neplatnost a nezákonnost*“ zcela pregnančně vyjádřil. Uvedl, že „*nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti. Dílčí nedostatky platebního výměru nemohou způsobit jeho nicotnost.*“ Konstatoval, že „*pojmy nicotnosti a neplatnosti správního aktu nelze navzájem směšovat, neboť každý z nich má svůj vlastní a vzájemně odlišný obsah. Pouhý nedostatek některé ze základních náležitostí rozhodnutí uvedených v § 32 odst. 2 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (formální aspekt), nemůže sám o sobě způsobit neplatnost rozhodnutí; tento nedostatek musí dosahovat určité intenzity (materiální aspekt). K vadám způsobujícím neplatnost rozhodnutí soud přihlíží zásadně jenom k námitce žalobce. K výkladu § 32 odst. 2 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nelze přistupovat formálně či formalisticky, nýbrž je vždy nutné hledat jeho smysl a účel, tedy zkoumat, proč je určitá náležitost daňového rozhodnutí jeho součástí a zda její případný nedostatek je natolik intenzivní, aby zakládal jeho neplatnost. Platební výměr je zapotřebí vykládat jako celek; k závěru o neplatnosti proto nelze dospět na základě zjištění, že určitá náležitost rozhodnutí je uvedena pouze na jiném místě, než uvedena být měla.*“

Judikát dále zdůrazňuje: Od nicotnosti i neplatnosti je zapotřebí odlišovat rozhodnutí nezákonná. Nezákonným je rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, a přitom ještě nejde o tak intenzivní rozpor, aby bylo možno usuzovat, že rozhodnutí neexistuje, tj. že je nicotné. Nezákonnost může být vyvolána buď chybnou aplikací hmotného práva (pak půjde o nezákonnost v tom smyslu, jak o ní hovoří § 78 odst. 1 s. ř. s.) nebo práva procesního (a k tomu v souzené věci nedošlo). Procedurální pochybení mohou mít charakter nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.]; tyto vady řízení jsou však v rámci soudního řízení relevantní pouze potud, pokud jde o tzv. vady podstatné, tj. pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Z toho plyne, že platební výměr postrádající některou ze základních náležitostí může podle okolností být buď platný nebo neplatný ve smyslu § 32 odst. 7 d. ř. Je-li neplatným, potom může být buď nezákonným pro nepřezkoumatelnost nebo pro jiné vady řízení, nebo dokonce nicotným (tj. neexistujícím), dosahují-li jeho vady takové intenzity, že již o správním aktu vůbec nelze hovořit. Každá z právě uvedených kategorií tedy má svůj samostatný obsah a uplatňuje se za splnění zcela odlišných předpokladů.

Rozlišování neplatnosti, nezákonnosti a nicotnosti rozhodnutí není pouze akademickou záležitostí, ale nese s sebou i vysoce praktické důsledky pro soudní přezkum. K nicotnosti správního aktu jsou správní soudy jak v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, tak i v řízení o kasační stížnosti povinny přihlížet z úřední povinnosti, nad rámec žalobních bodů či důvodů kasační stížnosti. Je-li rozhodnutí skutečně nicotné, soud v řízení o žalobě pouze deklaratorním výrokem vyhlásí jeho nicotnost. Tento postup odpovídá i samotné logice věci: není-li tu „nic“, co by zakládalo práva či povinnosti subjektů, nelze toto „nic“ zrušit. Pouze se vysloví nulita takového aktu. Naproti tomu, jde-li o neplatné daňové rozhodnutí (tj. je splněn jak formální aspekt, spočívající v absenci některé ze základních náležitostí rozhodnutí, i materiální aspekt, spočívající v určité intenzitě tohoto nedostatku), platí, že soud k jeho vadám způsobujícím neplatnost přihlíží zásadně pouze k námitce žalobce; z úřední povinnosti by k vadám způsobujícím neplatnost přihlížel pouze tehdy, pokud by daňové rozhodnutí bylo nejen neplatné, ale zároveň buď nicotné či nepřezkoumatelné. Ani v těchto případech nelze hovořit o tom, že by soud přihlížel z úřední povinnosti k neplatnosti; soud totiž přihlíží z úřední povinnosti k určitým vadám, které krom toho, že vyvolávají neplatnost, zároveň – a to je pro soudní přezkum podstatné - způsobují nepřezkoumatelnost či nicotnost. Namítne-li žalobce v ostatních případech neplatnost daňového rozhodnutí, a soud shledá tento závěr správným, napadené rozhodnutí – jež je zároveň nezákonným v širším slova smyslu – zároveň zruší, nejčastěji podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Rozšířený senát shora vyložil, že ani k výkladu § 32 odst. 2 d. ř. nelze přistupovat formálně či formalisticky, nýbrž že je vždy nutné hledat jeho smysl a účel, tedy ptát se, proč je určitá náležitost daňového rozhodnutí jeho součástí, a zda její případný nedostatek je natolik intenzivní, aby zakládal jeho neplatnost. Platební výměr je zapotřebí vykládat jako celek.

Výše citovaný judikát (rozsudek rozšířeného senátu) byl zveřejněn rovněž ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 793/2006 a je možno jej nalézt na internetových stránkách www.nssoud.cz.

Smyslem požadavku, aby ve výroku byly uvedeny právní předpisy, podle nichž bylo rozhodováno, je zajistit informovanost příjemce rozhodnutí o tom, podle jakého předpisu mu byla daň vyměřena. Ze záhlaví platebního výměru je bez jakýchkoliv pochybností zřejmé, že žalobci byla vyměřena daň z převodu nemovitostí, odkaz na příslušný zákon číslem i slovním pojmenováním daně tedy byl proveden, a to ve shodě a bez rozporu.

Z napadeného platebního výměru je zřejmé, podle jakých hmotněprávních i procesněprávních předpisů bylo rozhodováno, jaká je daňová povinnost, na základě čeho vznikla a v jaké výši žalobci finanční úřad daň vyměřil, a na jaký účet měl žalobce doměřenou částku uhradit; takový platební výměr rozhodně za nepřezkoumatelný považovat nelze.

Krajský soud své rozhodnutí odůvodňuje odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2005 č. j. 1 Afs 134/2004 - 95 a ze dne 13. 7. 2005 č. j. 1 Afs 136/2004 - 59. V obou rozsudcích Nejvyšší správní soud zaujal k dané právní otázce shodný názor a použil stejnou argumentaci jako v souzené věci.

K argumentaci právními názory vyslovenými v nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 157/97 a IV. 666/02 Nejvyšší správní soud uvádí: Ústavní soud v prvně jmenovaném nálezu vyložil pojem „právní předpis“ užitý v ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) daňového řádu

a uvedl, že „absence takového konkrétního (hmotněprávního) ustanovení ve výroku rozhodnutí je nepochybně vadou rozhodnutí, intenzita této vady však nedosahuje stupně, který zákonodárce spojuje s nicotností, s neexistencí aktu. Coby vada vykazující nižší intenzitu může být v důsledku toho odstraněna postupem podle § 50 odst. 3 téhož zákona v odvolacím řízení, resp. v řízení o žalobě ve správním soudnictví.“. Pokud Ústavní soud ve věci pod sp. zn. IV. ÚS 666/02 vyslovil závěr o neplatnosti dodatečného platebního výměru pro nedostatek základních náležitostí rozhodnutí spočívající v neuvedení ustanovení hmotněprávního předpisu a ustanovení procesního předpisu, dle nichž správce daně postupoval, lze usoudit z konkrétních okolností případu a i ze skutečnosti, že toto rozhodnutí bylo přijato senátem a nikoliv plénem ústavního soudu, že tento závěr není změnou právního názoru na výklad pojmu „právní předpis“ (§ 23 zákona č. 182/1993 Sb.), ale vztahuje se pouze na tento případ, kdy v důsledku možného dvojího výkladu právního předpisu došlo k faktickému dvojímu zdanění téhož příjmu. Toto uvedl Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku č. j. 1 Afs 134/2004 - 95.

Důležitým judikátem je usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004 č. j. II. ÚS 230/2002 jež uzavírá, že *„dovozovat z absence citace konkrétního paragrafu, odstavce či dokonce písmene právního předpisu nicotnost, tj. neexistenci rozhodnutí by bylo přepjatým formalismem, který Ústavní soud ve své judikatuře zásadně odmítá.“* A dále: *„Ani nález sp.z.n. II. ÚS 31/99 nelze totiž při nejlepší vůli interpretovat tak, že by základní náležitosti rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků vedle odkazu na hmotné a procesní právní předpisy byla i citace jejich jednotlivých ustanovení“.*

Podstatná je v souzené věci skutečnost, že je v textu předmětného platebního výměru uvedeno přímo číslo jednací rozhodnutí katastrálního úřadu (č. 3036/94), které bylo podkladem pro vydání předmětného platebního výměru a současně správním aktem stvrzujícím skutečnost, která zakládá vznik daňové povinnosti v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 zákona daňového řádu (vklad nemovitostí do obchodní společnosti) a tudíž nemohlo dojít k žádné záměně s případným jiným vkladem nemovitostí žalobce do obchodní společnosti nebo jinou skutečností, o níž rozhoduje katastrální úřad nebo která se zapisuje do katastru nemovitostí. Ve své žalobě ze dne 5. 8. 2002 žalobce námitku nicotnosti či neplatnosti vyplývající z neuvedení konkrétního hmotněprávního ustanovení neuvádí, tudíž se tato námitka uvedená až ve vyjádření žalobce ke kasační stížnosti žalovaného směřující proti napadenému rozsudku krajského soudu, může jevit jako účelová. Nosným důvodem žaloby ze dne 5. 8. 2002 (i rozdílných názorů správce daně a žalobce po celou dobu od okamžiku vkladu nemovitostí do obchodní společnosti) byla totiž otázka osvobození vkladu nemovitostí do obchodní společnosti od daně z převodu nemovitostí.

Krajský soud nepřihlédl k předmětnému platebnímu výměru jako celku a nezvažoval obecné vnímání daného rozhodnutí, jazykový význam celého jeho textu a kontext s celým daňovým řízením ve věci. Žalobce nenamítal, že by byl kupříkladu cizincem a nerozuměl českému jazyku a potřeboval tlumočníka a proto neporozuměl významu rozhodnutí, jeho účinkům a důsledkům z něj plynoucím. Zřetelnému porozumění platebnímu výměru u žalobce dále napomáhá jeho zkušenost v podnikatelském prostředí. Vnímání rozhodnutí správce daně u osoby, která má jedinou zkušenost s jeho rozhodováním, je naprosto rozdílné od vnímání osoby, která se aktivně podílí na podnikatelském životě. Tuto tezi podporuje i skutečnost, že neporozumění platebnímu výměru namítal žalobce až ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného formou přitakání argumentaci napadeného rozsudku poté, co Nejvyšší správní soud tento rozsudek zrušil.

Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 8. 2005, č. j. 5 Afs 197/2004 - 89, jako obiter dictum, „v daňovém řízení je aplikována celá řada ustanovení daného právního předpisu, a to v různých příčinných souvislostech. Ke stanovení a vyměření, resp. předsání daně, nelze dospět prostou aplikací jednotlivého konkrétního ustanovení hmotněprávního, popř. procesního předpisu. Měl-li by výrok rozhodnutí obsahovat citace všech ustanovení zákona (v tomto případě z. č. 586/1992 Sb.), jakož i všech ustanovení zákona o správě daní a poplatků, která na řízení v němž se rozhoduje o výši daňové povinnosti, dopadají, nepochybně by takový požadavek činil rozhodnutí samé nepřehledným a nesrozumitelným. V těchto intencích je nutno mimo jiné vykládat ust. § 32 odst. 2 písm. d) zákona č. 337/1992 Sb., i v případě požadavku na uvedení předpisů, podle kterých bylo rozhodováno. Zákon výslovně neukládá, že by ve výroku musely být uvedeny všechny právní předpisy, podle nichž bylo rozhodováno, resp. jichž bylo v dané věci použito.“

Výklad provedený krajským soudem je nepřipustně zužující a nebyl proveden v rámci všech výkladových alternativ s řádným vyústujícím a hodnotícím závěrem.

Z výše uvedeného je zřejmé, že krajský soud nesprávně interpretoval předmětná správní rozhodnutí i jím uváděnou judikaturu a pochybil, když se dopustil přepjatého formalismu, který stabilně ve své rozhodovací činnosti jak Nejvyšší správní soud, tak Ústavní soud odmítají.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud ruší napadený rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost a vnitřní rozpornost a věc tomuto soudu vrací k dalšímu řízení. Krajský soud je právním názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce uvádí, že kasační stížnost nebyla podána oprávněnou osobou a navrhuje její odmítnutí. Ze spisu vyplývá, že kasační stížnost byla sepsána zaměstnancem, který má vysokoškolské právnické vzdělání (což doložil ověřenou kopií diplomu) a stěžovatelem byl pověřen k zastupování dne 27. 1. 2004. Takový postup je zcela v souladu se zákonným požadavkem ust. § 105 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. května 2007

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu